

IN MEMORIAM MARCEL STORME (1930-2018)

KLASSE VAN DE MENSWETENSCHAPPEN

ZATERDAG 16 FEBRUARI 2019

Professor Marcel Storme overleed op Goede Vrijdag, 30 maart 2018, op de leeftijd van 87 jaar.

Hij was een veelzijdig man met een scherp verstand, een sterk geheugen, een onverzettelijke werkkraft, een grote verantwoordelijkheidszin en vaste overtuigingen, een onafhankelijke geest. Hij was gedreven door wat hem bezielde. De tijd doden was hem onbekend.

Hij was een talentrijk redenaar met een heldere stem, een overtuigende spreekstijl en goede dosis humor. Als hij het woord nam, ook op later leeftijd, luisterde men, al was men het niet eens met zijn soms uitgesproken persoonlijke standpunten.

Ook al werd hij niet gespaard van persoonlijk onheil, straalde hij levenskracht uit, met een levendige blik en een monnellach op de lippen.

Zijn gezin en familie waren hem zeer dierbaar. Echte vrienden speelden een belangrijke rol in zijn leven. Hij wist een goede maaltijd en een goed glas wijn, liefst Bourgogne, te waarderen.

Als overtuigd christen liet hij zijn levensvisie blijken. Hij geloofde ook in pluralisme, academische vrijheid en vrijheid van meningsuiting en verkoos - mits tolerantie en respect - ideologische tegenstellingen boven ideologische kleurloosheid. "Indignez-vous" en "Wij moeten strijden tegen de globalisering van de onverschilligheid", citaten van Hessel en van Paus Franciscus, stonden bovenaan het persoonlijke briefpapier dat hij de laatste jaren gebruikte.

Marcel Storme werd op 3 augustus 1930 geboren in een vooraanstaande Gentse katholieke familie. Zijn vader was advocaat, hoogleraar aan de Gentse rechtsfaculteit, schepen van de stad Gent. Zijn echtgenote werd Godelieve De Schryver, dochter van minister August De Schryver, de eerste voorzitter van de CVP.

Hij studeerde aan het Sint-Barbaracollege te Gent, werd er primus perpetuus en ook scoutsleider. Hij was zijn leraars-jezuïeten erkentelijk, in het bijzonder omdat zij hem belangstelling voor de klassieke cultuur, literatuur en poëzie bijbrachten en ook zelfvertrouwen en plichtsbesef. Zijn vader die ook doctor in de letteren en wijsbegeerte was en germanist, maakte hem vertrouwd met de wereld van de Duitse taal en letteren.

Hij studeerde rechten en later ook economie te Gent en volgde postuniversitair onderwijs in Parijs en Londen.

Hij was invloedrijk in elk van de hoedanigheden waarin hij actief was, als advocaat, hoogleraar, rechtsgeleerde of politicus.

Op zijn 22 jaar werd hij advocaat. Meer dan 60 jaar bleef hij een gepassioneerd beoefenaar van dit beroep. Hij werd voorzitter van de Vlaamse Conferentie bij de balie te Gent en lid van de Raad van de Orde van Advocaten te Gent.

In 1963 werd hij op 33-jarige leeftijd hoogleraar aan de Gentse rechtsfaculteit. Later doceerde hij ook aan de UFSIA. Hij nam ook zijn verantwoordelijkheid op in het bestuur van zijn universiteit, als decaan en lid van de raad van bestuur van de universiteit.

Op wetenschappelijk gebied maakte hij school in het procesrecht, met zijn talrijke boeken, artikelen en lezingen en met de vele congressen die hij organiseerde. Hij richtte het Seminarie, later Instituut, voor Procesrecht op en was directeur ervan

tot zijn emeritaat. Hij stichtte ook het Interuniversitair Centrum voor Gerechtelijk Recht dat hij gedurende lange tijd zou animeren. Ook wanneer hij al emeritus was, moedigde hij jonge juristen, assistenten en onderzoekers, aan tot verder wetenschappelijk werk. Aan een student (die hij een dertig jaar later zou voordragen tot lid van onze klasse) stelde hij in 1975, aan het eind van een schitterend examen, voor om samen een boek te schrijven. Het werd een van de eerste substantiële Nederlandstalige publicaties over Europees procesrecht.¹ Hij inspireerde collega's tot gezamenlijke studieprojecten, lessenreeksen, publicaties, conferenties en colloquia, en motiveerde en mobiliseerde zijn medewerkers en studenten om hieraan deel te nemen. Wie uitgenodigd werd om mee te werken, had het meestal ook niet gemakkelijk om afzijdig te blijven.

Rechtsvergelijking was voor hem een essentieel deel van de rechtswetenschap. Onder zijn impuls ontwikkelde de International Association of Procedural Law zich tot de belangrijkste internationale vereniging voor processualisten. Hij was twaalf jaar haar executive Secretary General (1983-1995) en even lang haar President (1995-2007) en speelde er ook nadien nog een belangrijke rol.

In 1962 stichtte hij het *Tijdschrift voor Privaatrecht* dat een doorslaggevende rol zou spelen in de ontvoogding en de ontwikkeling van de Vlaamse rechtswetenschap. Hij was gedurende 50 jaar de directeur en de bezieler ervan. In meerdere juridische organisaties vervulde hij een belangrijke bestuursfunctie. Gedurende 10 jaar was hij voorzitter van de Vlaamse Juristenvereniging en gedurende 20 jaar van de Vereniging voor de Vergelijkende Studie van het Recht van België en Nederland.

Hij was een van de invloedrijkste juristen in Vlaanderen. Zijn wetenschappelijke en maatschappelijke verdiensten werden erkend in binnen- en buitenland. Hij was buitenlands lid van de Nederlandse, Duitse en Italiaanse verenigingen voor procesrecht en voorzitter van visitatiecommissies van Nederlandse rechtsfaculteiten. Ook na zijn emeritaat doceerde hij zowat overal in de wereld, tot in Brazilië, China, Indonesië en Japan. In 1982 werd hij lid van onze Academie. Hij was ook lid van de Academia Europea en buitenlands lid van de Koninklijke Nederlandse Akademie van Wetenschappen.

Marcel Storme was ook actief als christendemocratisch politicus. Eerst kabinetsmedewerker van verschillende CVP-ministers werd hij van 1977 tot 1981 lid van de Vlaamse Raad en ook gecoöpteerd senator. Zijn drang naar intellectuele onafhankelijkheid viel moeilijk te verzoenen met de partijdiscipline die van een parlementair verwacht werd. Zijn loopbaan in de actieve politiek was dan ook veel minder duurzaam dan zijn academische. Hij was fier dat de doodstraf in België werd afgeschaft op basis van een wetsvoorstel dat hij in 1978 had ingediend. Hij bleef een invloedrijk partijlid, werd regelmatig geconsulteerd en aarzelde niet op de achtergrond zijn kritische mening te ventileren of bepaalde politici te steunen als geïnformeerd supporter.

In al zijn geschriften en activiteiten keren een aantal thema's steeds terug. De aanhef van zijn inaugurele les was een citaat van René Demogue : "Le droit est fait, non pour les besoins de l'esprit, mais pour les réalités sociales." Deze gedachte loopt als een leidraad doorheen zijn gehele werk. Als bewogen en geëngageerd jurist was hij op zoek naar een goede rechtsbedeling en naar gerechtigheid en ergerde hij zich om wat misging bij justitie en om het tanen van de rechtsstaat.

Loyaal aan België, was hij ook een overtuigd Vlaming en Europeaan. De Groot-Nederlandse gedachte was hem eigen. Samenwerking met Nederland was voor hem essentieel. Hij hechtte groot belang aan de Nederlandse taal en cultuur en

¹ M. Storme en M. Marescau, *Europese rechtspleging en rechtspraak: een handleiding over de rechtsbescherming voor het Europese hof van justitie en voor de nationale rechtscolleges*, Gent, Story-scientia, 1979.

aan meertaligheid. Hij gruwde van de Engelse monocultuur, evenzeer als van de vroegere dominantie van het Frans.

Hij hield van boeken. Zijn liefde voor literatuur en poëzie deelde hij langs vele citaten en aansporingen tot lectuur.

Hij had een grote belangstelling voor de geschiedenis en de rechtsgeschiedenis in het bijzonder. Hij geloofde in het belang van individuele figuren in de beschavingsgeschiedenis. Met congressen, lezingen en publicaties herdacht hij personaliteiten zoals Thorbecke, François Laurent, Frans Van Cauwelaert en Edgard De Bruyne en ook belangrijke gebeurtenissen zoals de splitsing van België en Nederland of de tweehonderdste verjaardag van het Burgerlijk Wetboek. Hij streefde naar samenwerking, interuniversitair binnen België, tussen Vlaanderen en Nederland, en in een ruimer internationaal verband.

Vandaag herdenken wij hem vooral voor zijn rol in onze Academie.

In 1982 werd hij op 52-jarige leeftijd verkozen tot corresponderend lid van de Klasse der Letteren van de Koninklijke Academie voor Wetenschappen, Letteren en Schone Kunsten van België. Hij was voorgedragen door Jan Ronse, bij wie hij stageliep als advocaat, die hem introduceerde in diverse cenakels, die zijn mentor en zijn vriend zou blijven en zijn compagnon de route was bij de oprichting en de uitbouw van het Tijdschrift voor Privaatrecht. Marcel Storme werd werkend lid van de Academie in 1989. In 1996 werd hij onderbestuurder en in 1997 bestuurder van de klasse der Letteren.

Het was toen gebruikelijk dat een van de klassenbestuurders voor een jaar ook de functie van voorzitter van de Academie vervulde. Deze rol was voor Marcel Storme weggelegd in 1997, een jaar waarin onze instellingen, na het spaghetti-arrest, natrilden van de witte marsen waarin ook bordjes te zien waren met de tekst *Law studies can damage your brain*. Dit laatste inspireerde Storme tot zijn toespraak op de algemene vergadering onder de titel *Recht uit het hart*.² Over zijn betekenis als voorzitter, zo dadelijk meer.

Hij was een trouwe deelnemer aan de klassenvergaderingen, ook nadat hij in 2005 erelid werd en tot enkele maanden voor zijn overlijden. Hij gaf een aantal lezingen in de klasse en was betrokken bij meerdere werkgroepen, bij de organisatie van congressen en bij de publicatie van standpunten, zoals over bibliometrie in de menswetenschappen (2003) en gerechtelijke hervorming (2012). Hij intervenieerde dikwijls in de discussie, meestal genuanceerd en met enige humor, soms ook met een uitgesproken eigen standpunt. Een klassenvergadering moest volgens hem de leden idealiter toelaten om in enkele minuten de speerpunten van hun onderzoek voor te stellen en hierover van gedachten te wisselen, eerder dan om interessante voordrachten te aanhoren. Hij zou deze suggestie nog in januari 2018 herhalen als antwoord op een vragenlijst aan de leden over de werking van de Academie: "wij zouden de mededelingen (10') moeten activeren: een recente ontdekking, een originele ontwikkeling". Hij vond het erg belangrijk, ook als hij al erelid was, om waardevolle wetenschappers als lid voor te dragen, niet alleen juristen en niet alleen Gentse professoren. Na 1910 nog werden drie leden van de klasse verkozen op zijn voordracht. Ikzelf had in 1993 het voorrecht van hem het onverwachte bericht te krijgen dat ik verkozen was tot corresponderend lid van de klasse van de Letteren. Met zijn internationale contacten en reputatie introduceerde hij ook gezaghebbende buitenlandse juristen als buitenlands lid, zoals Markesinis en Jacobs. Eind 2017 nog, hield hij een warm pleidooi om Martha Requejo Isidoro, van het Max Planck Instituut voor Procesrecht te Luxemburg, op te nemen als buitenlands lid. Hij was bijzonder verheugd en trots dat de Gouden Penning van de Academie in december 2017 uitgereikt werd aan Frits van Oostrom, die hij al

² M. Storme, "Recht uit het hart", KAWLSKB Jaarboek 1997, 35.

herhaaldelijk had voorgedragen wegens zijn belangrijk werk over de Nederlandse literatuur in de middeleeuwen in Vlaanderen.

Hij was voorzitter van de Academie in 1997 en 1998. In die hoedanigheid droeg hij sterk bij tot de modernisering van haar structuren en gaf hij haar ook inhoudelijk een nieuw elan. Volgens zijn collega's leden van het bureau, oefende hij zijn mandaat uit met "dynamisme en niet aflatende bemoeiingen", met "grote energie en nimmer aflatende koppigheid" en met "onverzettelijke koppigheid en bruisende dynamiek, zijn naam waardig".³

Samen met andere prominente leden van de Academie had Marcel Storme de verdienstelijke maar 86-jarige vast secretaris Verbeke ervan kunnen overtuigen om in te stemmen met de verkiezing van een nieuwe vast secretaris. Op 30 juni 1997 zou Nic Schamp in die hoedanigheid aantreden. Met hem zou Storme tot een goede samenwerking komen die op vele vlakken zou leiden tot ingrijpende wijzigingen in de werking van de KVAB, dit op een ogenblik waarop de Vlaamse regering eraan twijfelde of de Academie nog een autonome rol moest spelen in het Vlaamse wetenschapsbeleid.

Uitgangspunt voor Stormes beleid als voorzitter was de diagnose dat Academie, eind van de vorige eeuw, omschreven moest worden als -niet meer dan- een "eerder vrijblijvend ontmoetingscentrum van eminente wetenschappers". In de in januari 1998 aan de Vlaamse regering voorgelegde nota "de uitdagingen voor de 21ste eeuw voor de Academie", formuleerden Storme en Schamp hervormingsvoorstellen. De Academie moest zich meer openstellen voor de buitenwereld en zich duidelijker integreren in de maatschappij, niet alleen door wetenschappelijk onderzoek en artistieke creatie, maar ook door naar buiten te treden met gefundeerde standpunten en gezaghebbende adviezen over wetenschapsbeleid, sociaaleconomische problemen en cultuurbeleid. De uitdagingen-nota werd, na lang aandringen bij, onderhandelen met en brandbrieven aan de Vlaamse regering, de basis voor de eerste beheersovereenkomst 1999-2003. Deze gaf de Academie nieuwe opdrachten en ruimere middelen zonder wezenlijke toegevingen inzake autonomie. Zij leidde ook tot het opstellen van de statuten van de Academie.

Marcel Storme lag ook aan de basis van een derde, minder succesvol, initiatief: een samenwerkingsovereenkomst met het Vlaamse Parlement.⁴ Voorzitter Norbert De Batselier had het ontwikkelen van een langetermijnvisie over grote maatschappelijke problemen aan de orde gesteld in het Vlaamse Parlement. Om hieraan de nodige wetenschappelijk ondersteuning te geven, deed hij een beroep op de Academie. In het jaarverslag van 1998 van het Vlaamse Parlement is een mooie foto te vinden van de beide voorzitters die op 8 juni de ondertekende samenwerkingsovereenkomst uitwisselen⁵. De onderhandelingen met de socialistische parlementsvoorzitter De Batselier verliepen blijkbaar gemakkelijker dan deze met zijn partijgenoot Minister-president Van den Brande over de beheersovereenkomst. De samenwerkingsovereenkomst met het parlement bepaalde dat de Academie zou optreden als "bemiddelaar in wetenschap en cultuur", "door de meest bevoegde wetenschapslui voor een bepaald thema aan te wijzen". Zij kon advies verstrekken op eigen initiatief of op vraag van het parlement, ook ter evaluatie van elkaar tegensprekende wetenschappelijke standpunten die in de parlementaire debatten ter sprake kwamen. Tijdens het zittingsjaar 1998-99 werkte de Academie mee aan een ad hoc commissie mobiliteit. Als ik goed ingelicht ben was confrater Velaers (vooraleer hij

³ Jaarboek KVAB 1998, Beschouwingen van bestuurders Laporte en Peeters en rede van Vast secretaris Schamp, KVAB Jaarboek 1998, 19, 20, 28.

⁴ De tekst is opgenomen in bijlage bij het Jaarverslag Vlaams Parlement 1997-98, 207, http://docs.vlaamsparlement.be/docs/varia/stats/jaarverslag_vlaamsparlement_1997_1998.pdf.

⁵ Jaarverslag Vlaams Parlement 1997-98, 92.

lid was van de Academie) betrokken bij besprekingen over een Handvest voor Vlaanderen en consorior Els Witte bij de werkgroep die een studie begeleidde over de evaluatie van de werking van het Vlaamse Parlement. De samenwerking met het Vlaams Parlement was evenwel geen lang leven beschoren. Het valt zeer te betwijfelen dat de beschikbaarheid van de Academieleden, personeelsbezetting en infrastructuur van de Academie op dat ogenblik volstonden om op regelmatige basis het Vlaamse Parlement te adviseren. Een andere verklaring voor de beperkte resultaten van de samenwerking was de oprichting, bij decreet van 17 juli 2000, van het Instituut Samenleving en Technologie (Vlaams instituut voor wetenschappelijk en technologisch aspectenonderzoek) dat als parlementaire instelling ten behoeve van de parlementairen moest instaan voor *technology assessment* van nieuwe technologieën.

Het opstellen van haar statuten was wel van blijvend belang voor de Academie.⁶ Het betekende een grote stap naar meer autonomie: voor het eerst aanvaardde de regering dat de Academie zelf de hoofdlijnen van haar organisatie en werking zou vastleggen en dat dit niet langer bij besluit zou gebeuren.

Een heikel punt was de naam van de Academie. Sommigen wilden *Koninklijke Academie voor wetenschappen, letteren en schone kunsten van België* behouden. De Vlaamse regering wou dat het *Vlaamse Academie...* werd. Als compromis stelde de bestuurscommissie *Koninklijke Vlaamse Academie van België...* voor, in aansluiting op de naam waaronder de Academie in 1937 als zelfstandige Nederlandstalige Academie was opgericht op initiatief van Frans Van Cauwelaert. Na een nadrukkelijk pleidooi van Marcel Storme werd dit voorstel, met een erg krappe meerderheid, goedgekeurd in een bijzondere algemene vergadering van 16 september 1998. Ook twee klassen kregen een andere naam: Klasse der Menswetenschappen in plaats van Klasse der Letteren en Klasse der Kunsten in plaats van Klasse der Schone Kunsten. De afzonderlijke reglementen voor elk van de klassen werden vervangen door een enkel huishoudelijk reglement. Het mandaat van de voorzitter werd van één op twee jaar gebracht. Het dagelijkse bestuur werd voortaan waargenomen, niet door de voorzitter en vast secretaris alleen, maar door een bureau bestaande uit de vast secretaris, de voorzitter en de klassenbestuurders, een formule die haar deugdelijkheid heeft bewezen en nog bewijst. De taakomschrijving van de Academie in de statuten bevestigde haar ambitie om een belangrijker maatschappelijke rol te spelen: zij is een autonoom en onafhankelijk multidisciplinair genootschap ter beoefening van wetenschap en cultuur vormen; zij kan op verzoek van de wetgever of de uitvoerende macht of op eigen initiatief adviezen uitbrengen over onderwerpen die van maatschappelijk belang zijn.

Het derde belangrijke element in de vernieuwingen ingezet door Marcel Storme in samenwerking met Nic Schamp was de beheersovereenkomst met de Vlaamse regering voor de periode 1999-2003.⁷ In deze eerste beheersovereenkomst met de KVAB erkende de Vlaamse Gemeenschap de Academie als onafhankelijk multidisciplinair genootschap ter beoefening en bevordering van wetenschap en cultuur, met als opdracht om op verzoek van een de Vlaamse wetgevende of uitvoerende macht of op eigen initiatief adviezen te geven over onderwerpen van maatschappelijk belang. De Academie kreeg de rol toegewezen van Vlaams Kennis- en Cultuurforum. Dit hield onder meer in dat zij een contactforum voor Vlaamse onderzoekers en een onthaalinstelling voor de Vlaamse wetenschappelijke projecten moest zijn, evenals een forum voor internationale wetenschappelijke contacten op excellentieniveau. De financiële middelen werden

⁶ Goedgekeurd bij KB van 2 december 1998, BS, 1999, 11876.

⁷ Zie Beleidsbrief. Het Vlaamse wetenschaps-, technologie - en innovatiebeleid. Beleidsprioriteiten 1998 – 1999. Minister-president Luc Van den Brande, Vlaams Parlement, stuk 1219 (1998 – 1999), Nr. 1, 26, <http://docs.vlaamsparlement.be/pfile?id=1054122>

verdubbeld, van 14 tot 29 000 000 BF. Hiermee moest ook de start gefinancierd worden van het VLAC, het Vlaams Academisch Centrum, waar buitenlandse toponderzoekers zouden verblijven en waaraan confrater De Mey zijn beste krachten zou besteden tot de financiering ervan een paar jaar geleden werd stopgezet door de Vlaamse regering. Er werden ook middelen voorzien, specifiek voor wat nu de contactfora zijn en voor de prijs van de Vlaamse Minister voor Wetenschap en Technologie voor de beste vulgariserende publicatie van een Vlaamse wetenschapper. De Academie werd wel verplicht haar publicatiebeleid in kostenbesparende zin te heroriënteren. De overeenkomst stelde de functies centraal die de Academie ook nu wil vervullen: ontmoetingsplaats zijn voor wetenschappers, wetenschappelijk ondersteuning bieden voor een beleid op lange termijn, aan wetenschapscommunicatie doen.

Een bijkomend thema dat Marcel Storme als voorzitter van de Academie aan de orde stelde, meer bepaald in zijn rede op de openbare vergadering 1998 "vrijheid in verantwoordelijkheid", was de wetenschapsethiek. Hij vond het de rol van de academiën om de ethische grenzen van het wetenschappelijk onderzoek te helpen bepalen en een algemene gedragscode voor wetenschappelijk onderzoek te helpen opstellen.⁸ Na zijn voorzitterschap bleef hij actief op dit gebied. Van 2003 tot 2012 vertegenwoordigde hij de KVAB van in het Standing Committee on Science and Ethics van ALLEA, de Europese federaties van Academies van Wetenschappen. Wetenschapsethiek werd ondertussen een belangrijk thema voor de KVAB die de Vlaamse Commissie voor Wetenschappelijke Integriteit (VCWI) ondersteunt. Een paar jaar geleden publiceerde ALLEA een vrij algemeen aanvaarde European Code of Conduct for Research Integrity.

Een laatste element. Marcel Storme lag ook aan de basis van de Frans Van Cauwelaertprijs als een van de belangrijkste wetenschappelijke KVAB-prijzen. Het Frans Van Cauwelaertfonds was door Fernand Collin opgericht in 1960 om Van Cauwelaert bij zijn 80ste verjaardag te huldigen door een prijs bedoeld om het wetenschappelijk onderzoek in het Nederlands in België te stimuleren. Het werd voorgezeten door vooraanstaande christendemocraten, opeenvolgend Fernand Collin, Gaston Eyskens en Leo Tindemans. In de jaren 1980 dommelde het fonds echter in. Eind 1999 nam Storme, in overleg met de familie Van Cauwelaert, het initiatief om het in de KVAB in te brengen en de Van Cauwelaertprijs opnieuw in te stellen. Hij bleef voorzitter van het fonds en van de jury van de prijs tot in 2014 wanneer hij fakkel overdroeg aan gewezen voorzitter van de Europese raad Herman Van Rompuy. Van dit voorzitterschap maakte Storme in 2008 gebruik om het zeventigjarig bestaan van de KVAB als autonome instelling te herdenken door een hulde aan Frans van Cauwelaert, haar stichter en eerste voorzitter. Bij deze gelegenheid werd ook een bronzen beeld van Frans Van Cauwelaert van beeldhouwer Wilfried Pas onthuld in de patio van het Troongebouw. Dit sloot voor Marcel Storme aan op een "bijzondere cultuur" van borstbeelden die vroeger in de Academie bestond en haar basis vond in een KB uit 1845 dat bepaalde dat de zalen van de Academie moesten versierd worden met borstbeelden van bijzonder verdienstelijke wetenschappers en Academieleden.⁹ Op zeer uiteenlopende plaatsen in het paleis van Academie staan inderdaad meer dan 156 borstbeelden die de Academie Royale de Belgique als haar patrimonium beschouwt, opgesteld, al dan niet zichtbaar voor het publiek. Het gaat hier ook om een groot aantal Vlamingen waaronder Mercator, Jan Palfijn, Jan Frans Willems, Isidore Opsommer, Prudence Van Duyse. Marcel Storme hoopte dat het Van Cauwelaert-beeld de start zou zijn van een Vlaamse galerij met beelden. Hij drong herhaaldelijk hierop aan. Misschien wordt zijn wens alsnog vervuld. Het onderwerp kwam in 2017

⁸ M. Storme, De wetenschapper: vrijheid in verantwoordelijkheid, KVAB Jaarboek 1998, 9.

⁹ Hulde aan de Voorzitter-Stichter van de Koninklijke Vlaamse academie van België voor Wetenschappen en Kunsten, Frans van Cauwelaert, M. Storme (ed.), KVAB 2009, 11.

opnieuw ter sprake in de raad van bestuur. Dit was de aanleiding voor confrater Francis Strauven om een gedetailleerde inventaris van de beelden in de academiegebouwen op te stellen.¹⁰ Het bestuur zou in het kader van de viering van 250 jaar Academie in België met de ARB overleggen om dit project te realiseren.

De Academie herdenkt Marcel Storme met grote dankbaarheid voor alles wat hij voor haar betekend heeft.

Hubert Bocken

¹⁰ F. Strauven, De borstbeelden in het paleis der academiën. Nota voor de raad van bestuur van de KVAB, 2017.